

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (druga izba)

z dnia 16 lipca 2020 r.*

Odwołanie – Konkurencja – Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki – Europejski rynek podziemnych i podmorskich kabli elektrycznych – Podział rynku w ramach projektów – Rozporządzenie (WE) nr 1/2003 – Artykuł 20 – Kompetencje Komisji w zakresie kontroli w postępowaniu antymonopolowym – Uprawnienie do kopiowania danych bez ich uprzedniego sprawdzenia i do ich późniejszego badania w pomieszczeniach Komisji – Grzywny – Nieograniczone prawo orzekania

W sprawie C-606/18 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 24 września 2018 r.,

Nexans France SAS, z siedzibą w Courbevoie (Francja),

Nexans SA, z siedzibą w Courbevoie,

które reprezentowali G. Forwood, avocate, M. Powell i A. Rogers, solicitors,

wnoszące odwołanie,

w której drugą stroną postępowania jest:

Komisja Europejska, którą reprezentowali C. Giolito, P. Rossi, C. Sjödin i F. Castilla Contreras, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (druga izba),

w składzie: A. Arabadjiev, prezes izby, K. Lenaerts, prezes Trybunału, pełniący obowiązki sędziego drugiej izby, P.G. Xuereb (sprawozdawca), T. von Danwitz i A. Kumin, sędziowie,

rzecznik generalny: J. Kokott,

sekretarz: M. Longar, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 16 października 2019 r.,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 12 marca 2020 r.,

* Język postępowania: angielski.

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Spółki Nexans France SAS i Nexans SA wnoszą w swym odwołaniu o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 12 lipca 2018 r., Nexans France i Nexans/Komisja (T-449/14, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”, EU:T:2018:456), w którym Sąd oddalił ich skargę zmierzającą, po pierwsze, do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2014) 2139 final z dnia 2 kwietnia 2014 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 [TFUE] i art. 53 porozumienia EOG (sprawa AT.39610 – Kable elektryczne) (zwanej dalej „sporną decyzją”) w zakresie, w jakim decyzja ta dotyczy tych spółek, a po drugie, do obniżenia wysokości grzywien, które zostały na nie nałożone w spornej decyzji.

Ramy prawne

Rozporządzenie nr 1/2003

- 2 Artykuł 20 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. [101 i 102 TFUE] (Dz.U. 2003, L 1, s. 1), zatytułowany „Uprawnienia Komisji do przeprowadzania kontroli”, stanowi:

„1. W celu wypełnienia obowiązków wyznaczonych niniejszym rozporządzeniem Komisja może prowadzić wszelkie konieczne kontrole przedsiębiorstw lub związków przedsiębiorstw.

2. Urzędnicy i inne towarzyszące osoby upoważnione przez Komisję do prowadzenia kontroli mają prawo do:

- a) wchodzenia do wszelkich pomieszczeń, na teren i do środków transportu przedsiębiorstwa i związków przedsiębiorstw;
- b) sprawdzania ksiąg i innych rejestrów dotyczących spraw prowadzonych przez przedsiębiorstwo, bez względu na sposób ich przechowywania;
- c) pobrania lub uzyskiwania w każdej formie kopii lub wyciągów z tych ksiąg lub rejestrów;
- d) pieczętowania wszelkich pomieszczeń przedsiębiorstwa i ksiąg lub rejestrów na czas i w zakresie koniecznym do przeprowadzenia kontroli;
- e) zadawania pytań przedstawicielom pracowników lub pracownikom przedsiębiorstwa lub związku przedsiębiorstw[...] w celu uzyskania wyjaśnień co do faktów lub dokumentów dotyczących przedmiotu i celu kontroli oraz do rejestrowania odpowiedzi.

[...]

4. Przedsiębiorstwa lub związki przedsiębiorstw są zobowiązane do podporządkowania się kontroli nakazanej przez Komisję w drodze decyzji. Decyzja zawiera określenie przedmiotu i celu kontroli, termin jej rozpoczęcia i pouczenie o karach przewidzianych w art. 23 i 24 oraz o prawie do wniesienia odwołania od decyzji do Trybunału Sprawiedliwości. Komisja podejmuje [wydaje] takie decyzje po zasięgnięciu opinii organu ochrony konkurencji państwa członkowskiego, na którego terytorium ma być przeprowadzona kontrola.

[...]”.

3 Artykuł 21 tego rozporządzenia, zatytułowany „Kontrola innych pomieszczeń”, stanowi:

„1. Jeżeli zaistnieje uzasadnione podejrzenie, że księgi lub inne rejestry dotyczące spraw przedsiębiorstwa, będące przedmiotem kontroli, które mogą mieć znaczenie dla udowodnienia poważnego naruszenia art. [101] lub [102 TFUE], są przechowywane w innych pomieszczeniach, na innym terenie lub w środkach transportu, w tym w miejscach zamieszkania dyrektorów, menedżerów lub innych pracowników przedsiębiorstwa lub związków przedsiębiorstw, Komisja może w drodze decyzji nakazać przeprowadzenie kontroli takich pomieszczeń, terenu i środków transportu.

[...]

4. Urzędnicy i inne towarzyszące osoby upoważnione przez Komisję do prowadzenia kontroli nakazanej zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu posiadają uprawnienia, o których mowa w art. 20 ust. 2 lit. a), b) i c). [...]

4 Zgodnie z brzmieniem art. 23 ust. 2 i 3 tego rozporządzenia:

„2. Komisja może, w drodze decyzji, nałożyć grzywny na przedsiębiorstwa lub związki przedsiębiorstw, jeżeli umyślnie lub w wyniku zaniedbania:

a) naruszają art. [101] lub [102 TFUE] [...]

[...]

3. Przy ustalaniu wysokości grzywny uwzględnia się ciężar i czas trwania naruszenia”.

5 Artykuł 31 wskazanego rozporządzenia stanowi:

„Trybunał Sprawiedliwości ma nieograniczoną jurysdykcję do rozpatrywania odwołań od decyzji, w których Komisja nałożyła grzywnę lub okresową karę pieniężną. Trybunał Sprawiedliwości może uchylić, obniżyć lub podwyższyć nałożoną grzywnę lub okresową karę pieniężną”.

Wytyczne z 2006 r.

6 Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 1/2003 (Dz.U. 2006, C 210, s. 2, zwane dalej „wytycznymi z 2006 r.”) stanowią w pkt 2 i 4, że, co się tyczy ustalania wysokości grzywien, „Komisja rozważy [bierze pod uwagę] czas trwania i wagę danego naruszenia” oraz że „grzywny ustala się na poziomie odpowiednio wysokim dla osiągnięcia efektu odstraszającego”.

7 Z pkt 9–11 tych wytycznych wynika, że – bez uszczerbku dla treści ich pkt 37 – metoda stosowana przez Komisję Europejską do ustalania grzywien obejmuje dwa etapy, a mianowicie, po pierwsze, określenie kwoty podstawowej, a po drugie, potencjalne dostosowania tej kwoty, w górę lub w dół. Przy ustalaniu kwoty podstawowej grzywny Komisja określa przede wszystkim, zgodnie z pkt 13–18 wspomnianych wytycznych, wartość sprzedaży, jaką należy uwzględnić. Zgodnie z pkt 19 owych wytycznych kwota podstawowa grzywny jest powiązana z pewną częścią wartości sprzedaży, której wielkość ustala się na podstawie wagi naruszenia pomnożonej przez liczbę lat, w ciągu których dokonywano naruszenia.

8 Zgodnie z pkt 21 wytycznych z 2006 r.:

„Ogólną zasadą jest, że część uwzględnianej wartości sprzedaży będzie ustalana na poziomie do 30% wartości sprzedaży”.

9 Punkt 22 tych wytycznych stanowi:

„W celu podjęcia decyzji w kwestii, czy wartość sprzedaży, która ma zostać uwzględniona w danym przypadku, znajdować się będzie w niższej czy wyższej części tej trzydziestoprocentowej skali, Komisja rozważy takie czynniki jak: charakter naruszenia, wielkość skumulowanej części rynku, jaką dysponują dane przedsiębiorstwa, zakres geograficzny naruszenia oraz fakt, czy naruszenie zostało wprowadzone w życie czy też nie”.

Okoliczności powstania sporu i sporna decyzja

- 10 Okoliczności powstania sporu, które zostały przedstawione w pkt 1–20 i 42–47 zaskarżonego wyroku, można na potrzeby niniejszego postępowania streścić w podany niżej sposób.
- 11 Wnoszące odwołanie, Nexans France i jej spółka dominująca Nexans, są spółkami prawa francuskiego prowadzącymi działalność w sektorze produkcji i dostawy podziemnych i podmorskich kabli elektrycznych.
- 12 Pismem z dnia 17 października 2008 r. ABB AB – spółka z siedzibą w Szwecji przedstawiła Komisji, w ramach wniosku o zwolnienie z grzywny w rozumieniu komunikatu Komisji w sprawie zwolnienia z grzywien oraz zmniejszania grzywien w przypadkach karteli (Dz.U. 2006, C 298, s. 17), szereg oświadczeń i dokumentów dotyczących ograniczających praktyk handlowych w tym sektorze.
- 13 Następnie Komisja wszczęła dochodzenie.
- 14 W środę 28 stycznia 2009 r. inspektorzy Komisji, którym towarzyszyli przedstawiciele francuskiego urzędu ochrony konkurencji, udali się do pomieszczeń zajmowanych przez spółkę Nexans France w Clichy (Francja) w celu przeprowadzenia kontroli w rozumieniu art. 20 ust. 4 rozporządzenia nr 1/2003 (zwanej dalej „sporną kontrolą”), na podstawie decyzji z dnia 9 stycznia 2009 r. nakazującej spółce Nexans oraz wszystkim przedsiębiorstwom kontrolowanym przez tę spółkę poddanie się takiej kontroli (zwanej dalej „decyzją w sprawie kontroli”). Zgodnie z art. 1 akapit drugi tej decyzji „kontrola [ta] mo[gła] odbyć się we wszystkich miejscach kontrolowanych przez [...] przedsiębiorstwo, a w szczególności w biurach znajdujących się pod następującym adresem: 4–10 Rue Mozart, 92110 Clichy, Francja”.
- 15 Po doręczeniu wnoszącym odwołanie decyzji w sprawie kontroli inspektorzy Komisji (zwani dalej „inspektorami”) wyrazili chęć zbadania dokumentów oraz komputerów niektórych pracowników spółki Nexans France, a mianowicie panów B., J. i R. Po uzyskaniu informacji, że pan J. jest w podróży, zabrał ze sobą swój komputer i wróci dopiero w piątek 30 stycznia 2009 r., kontrolerzy sporządzili kopie binarne twardych dysków komputerów panów B. i R. oraz innego pracownika spółki Nexans France – pana D. Aby móc dokonać wyszukiwania zawartych w tych komputerach danych według słów kluczowych, wykorzystali oni oprogramowanie umożliwiające przeprowadzenie dochodzenia cyfrowego, które przetwarzało te dane w nocy z dnia 28 na 29 stycznia 2009 r.
- 16 W drugim dniu owej kontroli, czyli w czwartek 29 stycznia 2009 r., inspektorzy zbadali kopie binarne twardych dysków komputerów panów B., D. i R.
- 17 W trzecim dniu kontroli, czyli w piątek 30 stycznia 2009 r., inspektorzy uzyskali możliwość zbadania komputera przenośnego pana J., który powrócił do biura. Dzięki posłużeniu się oprogramowaniem umożliwiającym przeprowadzenie dochodzenia cyfrowego zdołali oni odzyskać szereg plików, dokumentów i wiadomości elektronicznych, które zostały usunięte z twardego dysku tego komputera, i stwierdzić, że dokumenty te mają znaczenie dla dochodzenia. Inspektorzy postanowili sporządzić kopię binarną tego twardego dysku. Ponieważ jednak inspektorzy ci stwierdzili, że nie dysponują już dostatecznym czasem na sporządzenie takiej kopii, postanowili oni sporządzić kopie wybranych danych

i umieścić je na informatycznych nośnikach danych (zwanymi dalej „IND”), które zostały umieszczone w zabezpieczonych kopertach i przewiezione do biur Komisji w Brukseli (Belgia). Chodziło o dwa zbiory wiadomości elektronicznych odnalezionych w komputerze przenośnym pana J. i o zbiór wiadomości elektronicznych odnalezionych w komputerze pana R. Komputer pana J. oraz znaleziony w jego biurze IND zawierający dokumenty chronione hasłem umieszczono w szafie, która została zabezpieczona przez inspektorów.

- 18 Inspektorzy powrócili do lokali spółki Nexans France we wtorek 3 lutego 2009 r. Otworzyli oni zabezpieczoną szafę zawierającą IND znaleziony w biurze pana J. oraz jego komputer. Zbadali na miejscu ten IND, wydrukowali i zachowali dwa pobrane z tego IND dokumenty, po czym zwrócili ów nośnik przedstawicielom wnoszącym odwołanie. Następnie sporządzili trzy kopie binarne twardego dysku komputera pana J., które zostały zapisane na trzech odrębnych IND. Inspektorzy przekazali jeden z trzech IND przedstawicielom wnoszącym odwołanie, a dwa pozostałe umieścili w zabezpieczonych kopertach, które przewieźli do Brukseli, przyjąwszy do wiadomości okoliczność, że wnoszące odwołanie kwestionują zgodność z prawem tej procedury. Inspektorzy wskazali, że zabezpieczone koperty zostaną otwarte dopiero w siedzibie Komisji w obecności przedstawicieli wnoszących odwołanie.
- 19 Wywiezione przez inspektorów zabezpieczone koperty zawierające IND zostały otwarte w biurach Komisji w Brukseli w dniu 2 marca 2009 r. w obecności adwokatów wnoszących odwołanie. Dokumenty zapisane na tych IND zostały zbadane i inspektorzy wydrukowali na papierze te, które uznali za istotne dla dochodzenia. Drugą papierową kopię tych dokumentów wraz z ich wykazem przekazano adwokatom wnoszącym odwołanie. Badanie wszystkich danych zarejestrowanych na wskazanych IND trwało osiem dni roboczych i zakończyło się w dniu 11 marca 2009 r. Biuro, w którym badano owe dokumenty i IND, było zabezpieczowane na koniec każdego dnia pracy w obecności adwokatów wnoszących odwołanie i otwierane nazajutrz, zawsze w ich obecności. Po zakończeniu tych czynności twarde dyski komputerów, na których inspektorzy Komisji pracowali, zostały wyczyszczone.
- 20 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 7 kwietnia 2009 r. i zarejestrowanym pod numerem T-135/09 wnoszące odwołanie wniosły skargę zmierzającą w szczególności do stwierdzenia przez Sąd nieważności decyzji w sprawie kontroli oraz stwierdzenia niezgodności z prawem decyzji Komisji o zajęciu kopii niektórych plików informatycznych i twardego dysku komputera pana J. w celu ich późniejszego skontrolowania w biurach tej instytucji w Brukseli.
- 21 Wyrokiem z dnia 14 listopada 2012 r., Nexans France i Nexans/Komisja (T-135/09, EU:T:2012:596), Sąd stwierdził nieważność części decyzji w sprawie kontroli w zakresie, w jakim dotyczyła ona kabli elektrycznych innych niż podmorskie i podziemne kable elektryczne wysokiego napięcia oraz materiałów związanych z tymi innymi kablami, a w pozostałym zakresie skargę oddalił. Wyrokiem z dnia 25 czerwca 2014 r., Nexans i Nexans France/Komisja (C-37/13 P, EU:C:2014:2030), Trybunał oddalił odwołanie od tego wyroku Sądu wniesione przez wnoszące odwołanie.
- 22 W art. 1 spornej decyzji Komisja stwierdziła, że wnoszące odwołanie i 24 inne spółki uczestniczyły w kartelu (zwanym dalej „kartelem”), stanowiącym jednolite i ciągłe naruszenie art. 101 TFUE i art. 53 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r. (Dz.U. 1994, L 1, s. 3) w sektorze podziemnych lub podmorskich kabli elektrycznych (bardzo) wysokiego napięcia (zwane dalej „rozpatrywanym naruszeniem”).
- 23 W decyzji tej Komisja uznała, że kartel przejawiał się w dwóch głównych konfiguracjach, stanowiących złożoną całość, a mianowicie:
  - konfiguracji, która obejmowała przedsiębiorstwa europejskie, generalnie określane mianem „członków R”, przedsiębiorstwa japońskie, zwane „członkami A”, i przedsiębiorstwa południowokoreańskie, określane jako „członkowie K”, przy czym konfiguracja ta umożliwiała

realizację celu, jakim było przydzielanie terytoriów i klientów między producentami europejskimi, japońskimi i południowokoreańskimi (zwanej dalej „konfiguracją A/R”). Przydzielanie to odbywało się na podstawie porozumienia o „terytorium krajowym”, w myśl którego producenci japońscy i południowokoreańscy powstrzymywali się od konkutowania przy projektach prowadzonych na „terytorium krajowym” producentów europejskich, podczas gdy ci ostatni zobowiązywali się do rezygnacji z uczestnictwa w rynkach Japonii i Korei Południowej. Do tego dochodziło przydzielanie projektów na „terytoriach wywozowych”, czyli w pozostałej części świata z wyjątkiem między innymi Stanów Zjednoczonych,

- konfiguracji, która dotyczyła podziału terytoriów i klientów przez producentów europejskich, w odniesieniu do projektów, które miały być realizowane na europejskim terytorium „krajowym”, lub przydzielonych producentom europejskim (zwanej dalej „konfiguracją europejską”).

- 24 Zgodnie ze sporną decyzją Nexans France uczestniczyła w kartelu od dnia 13 listopada 2000 r. do dnia 28 stycznia 2009 r. Spółka Nexans została uznana za odpowiedzialną za rozpatrywane naruszenie jako spółka dominująca spółki Nexans France w odniesieniu do okresu od 12 czerwca 2001 r. do 28 stycznia 2009 r.
- 25 W celu obliczenia kwoty grzywien Komisja zastosowała art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 1/2003 oraz metodologię przedstawioną w wytycznych z 2006 r.
- 26 W pierwszej kolejności, co się tyczy kwoty podstawowej tych grzywien, Komisja ustaliła wartość sprzedaży, jaką należy uwzględnić. Następnie ustaliła ona część tej wartości sprzedaży odzwierciedlającą wagę rozpatrywanego naruszenia. W tym względzie Komisja uznała, że naruszenie to należy, ze względu na swój charakter, do najpoważniejszych ograniczeń konkurencji, co uzasadnia przyjęcie „współczynnika wagi” naruszenia na poziomie 15%. Komisja zastosowała także w odniesieniu do wszystkich adresatów spornej decyzji podwyżkę współczynnika wagi naruszenia o 2% ze względu na ich łączny udział w rynku oraz niemal ogólnosiwiatowy zasięg geograficzny kartelu, obejmujący w szczególności całe terytorium Europejskiego Obszaru Gospodarczego (EOG).
- 27 Ponadto Komisja uznała, że zachowanie przedsiębiorstw europejskich było bardziej szkodliwe dla konkurencji niż zachowanie pozostałych przedsiębiorstw, gdyż poza uczestnictwem w konfiguracji A/R przedsiębiorstwa europejskie rozdzielały między sobą projekty dotyczące kabli w ramach konfiguracji europejskiej. Z tego powodu Komisja ustaliła część wartości sprzedaży, którą należy uwzględnić z tytułu wagi naruszenia, na 19% w odniesieniu do przedsiębiorstw europejskich i na 17% w odniesieniu do pozostałych przedsiębiorstw. Ustalona w ten sposób kwota podstawowa wyniosła w przypadku spółki Nexans France 70 670 000 EUR.
- 28 W drugiej kolejności, co się tyczy dostosowań kwoty podstawowej grzywien, Komisja nie stwierdziła w odniesieniu do wnoszących odwołanie ani okoliczności obciążających, ani okoliczności łagodzących.
- 29 W art. 2 lit. c) i d) spornej decyzji Komisja nałożyła, po pierwsze, grzywnę w wysokości 4 903 000 EUR na spółkę Nexans France, za okres od 13 listopada 2000 r. do 11 czerwca 2001 r., a po drugie, grzywnę w wysokości 65 767 000 EUR na spółkę Nexans France solidarnie ze spółką Nexans, za okres od 12 czerwca 2001 r. do 28 stycznia 2009 r.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

- 30 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 17 czerwca 2014 r. skarżące wniosły skargę o stwierdzenie nieważności spornej decyzji w zakresie, w jakim decyzja ta ich dotyczy, oraz o obniżenie kwoty nałożonych na nie grzywien.

- 31 Na poparcie swoich żądań mających na celu stwierdzenie nieważności spornej decyzji skarżące podniosły przed Sądem dwa zarzuty, z których pierwszy dotyczy naruszenia art. 20 ust. 2–4 rozporządzenia nr 1/2003, decyzji w sprawie kontroli, prawa do obrony oraz art. 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, a drugi błędu w ocenie w odniesieniu do ustalenia daty rozpoczęcia uczestnictwa spółki Nexans France w kartelu. Na poparcie żądań zmierzających do obniżenia kwoty nałożonych na skarżące grzywien, poza powołaniem się na błąd Komisji dotyczący czasu trwania rozpatrywanego naruszenia, o którym mowa w ramach drugiego zarzutu skargi, podniosły one odrębny zarzut, oparty na oczywistym błędzie w ocenie i naruszeniu obowiązku uzasadnienia, jak też zasady równego traktowania przy ustalaniu współczynnika wagi naruszenia dla potrzeb obliczenia kwoty grzywien.
- 32 Zaskarżonym wyrokiem Sąd oddalił skargę w całości.
- 33 Po pierwsze, co się tyczy zarzuczonego braku podstawy prawnej przyjętych przez Komisję środków kontrolnych, Sąd uznał, że wbrew temu, co twierdziły skarżące, z art. 20 ust. 2 lit. b) i c) rozporządzenia nr 1/2003 nie wynika, że uprawnienie Komisji do sporządzania lub uzyskiwania kopii lub wyciągów z ksiąg i innych dokumentów dotyczących działalności objętego kontrolą przedsiębiorstwa ogranicza się do ksiąg i dokumentów, które zostały już przez nią skontrolowane. Taka interpretacja mogłaby zresztą zaszkodzić skuteczności (effet utile) art. 20 ust. 2 lit. b) wspomnianego rozporządzenia, ponieważ w pewnych okolicznościach kontrola ksiąg i dokumentów dotyczących działalności przedsiębiorstwa może wymagać wcześniejszego skopiowania owych ksiąg lub dokumentów lub może zostać uproszczona, tak jak w tym wypadku, dzięki sporządzeniu takich kopii. Zdaniem Sądu, ponieważ sporządzenie kopii binarnej twardego dysku komputera pana J. i kopii zbiorów korespondencji elektronicznej odnalezionych w tym komputerze i w komputerze pana R. wpisywało się w ramy korzystania przez inspektorów z oprogramowania umożliwiającego przeprowadzenie dochodzenia cyfrowego, którego celem było wyszukiwanie informacji istotnych dla dochodzenia, sporządzenie tych kopii mieściło się w zakresie uprawnień przyznanych Komisji w art. 20 ust. 2 lit. b) i c) rozporządzenia nr 1/2003.
- 34 Sąd stwierdził, że wbrew temu, co twierdziły skarżące, inspektorzy nie dołączyli bezpośrednio do akt dochodzenia dokumentów zawartych w kopiach zbiorów korespondencji elektronicznej znalezionych w komputerze pana R. i w komputerze pana J., a także w kopii binarnej twardego dysku drugiego z tych komputerów, bez wcześniejszego zbadania, czy mają one istotne znaczenie z punktu widzenia przedmiotu spornej kontroli.
- 35 Ponadto Sąd orzekł, że art. 20 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 1/2003 nie stanowi, iż kontrola ksiąg i dokumentów dotyczących działalności przedsiębiorstw poddanych kontroli przeprowadzana jest wyłącznie w ich pomieszczeniach, jeżeli – tak jak w niniejszym przypadku – kontrola ta nie mogła zostać zakończona w pierwotnie przewidzianym terminie. W myśl tego przepisu w toku kontroli dokumentów w swoich pomieszczeniach Komisja musi jedynie zapewnić kontrolowanym przedsiębiorstwom te same gwarancje, których musi przestrzegać w toku kontroli przeprowadzanej na terenie przedsiębiorstwa, co miało miejsce w niniejszej sprawie.
- 36 Po drugie, Komisja nie naruszyła również zakresu decyzji w sprawie kontroli, ponieważ decyzja ta nie wykluczała możliwości kontynuowania przez Komisję spornej kontroli w jej pomieszczeniach w Brukseli, a skarżące nie podniosły, że czas trwania tej kontroli przekroczył rozsądny termin.
- 37 Po trzecie, Sąd uznał, że Komisja nie naruszyła ani prawa do obrony skarżących, ani art. 20 ust. 3 i 4 rozporządzenia nr 1/2003, ani też art. 7 karty praw podstawowych.
- 38 Po czwarte, Sąd uznał, że Komisja nie popełniła błędu, przyjmując, że dzień 13 listopada 2000 r. stanowił datę rozpoczynającą uczestnictwo spółki Nexans France w rozpatrywanym naruszeniu.

- 39 Po piąte, jeśli chodzi o żądania skarżących zmierzające do obniżenia kwoty nałożonych na nie grzywien, Sąd orzekł, że argumenty skarżących nie uzasadniają obniżenia tej kwoty. Jeśli chodzi w szczególności o argumentację skarżących, zgodnie z którą dokonane przez Komisję rozróżnienie między przedsiębiorstwami europejskimi a przedsiębiorstwami japońskimi w odniesieniu do części wartości sprzedaży przyjętej w celu uwzględnienia wagi naruszenia jest sprzeczne z zasadą równego traktowania, Sąd uznał, że Komisja miała prawo uznać, iż podział projektów przez przedsiębiorstwa europejskie w ramach konfiguracji europejskiej kartelu stanowił dodatkowy element, który powinien zostać objęty sankcją w postaci zwiększenia współczynnika procentowego z tytułu wagi naruszenia.

Żądania stron przed Trybunałem

- 40 Wnoszące odwołanie wnoszą do Trybunału o:
- uchylenie zaskarżonego wyroku;
  - przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania skargi o stwierdzenie nieważności spornej decyzji w dotyczącym ich zakresie;
  - obniżenie nałożonych na nie grzywien o kwotę odpowiadającą zmniejszeniu współczynnika wagi naruszenia, oraz
  - obciążenie Komisji kosztami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym i w postępowaniu przed Sądem.
- 41 Komisja wnosi do Trybunału o:
- odrzucenie odwołania jako w części niedopuszczalnego, a w każdym razie oddalenie go jako nieskutecznego lub całkowicie bezzasadnego, oraz
  - obciążenie wnoszących odwołanie kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania w pierwszej instancji.

W przedmiocie wniosku o otwarcie na nowo ustnego etapu postępowania

- 42 Ustny etap postępowania został zamknięty w dniu 12 marca 2020 r., po przedstawieniu opinii przez rzecznik generalną.
- 43 Pismem złożonym w sekretariacie Trybunału w dniu 29 maja 2020 r. wnoszące odwołanie wniosły o otwarcie na nowo ustnego etapu postępowania. Na poparcie tego żądania powołują się one na okoliczność, że postanowieniem z dnia 4 maja 2020 r. Sąd dokonał sprostowania pkt 156 zaskarżonego wyroku w angielskiej wersji językowej.
- 44 Zdaniem wnoszących odwołanie sprostowanie to stanowi nową okoliczność faktyczną mogącą mieć decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia Trybunału w odniesieniu do zarzutu czwartego.
- 45 Należy przypomnieć, że Trybunał może w każdej chwili, po zapoznaniu się ze stanowiskiem rzecznika generalnego, postanowić o otwarciu ustnego etapu postępowania na nowo, zgodnie z art. 83 regulaminu postępowania, w szczególności jeżeli po zamknięciu ustnego etapu postępowania strona przedstawiła nowy fakt mogący mieć decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia Trybunału.
- 46 W niniejszej sprawie należy jednak stwierdzić, że sprostowanie pkt 156 zaskarżonego wyroku nie jest decydujące dla oceny przez Trybunał czwartego zarzutu wnoszących odwołanie.

- 47 W świetle powyższego Trybunał, po zapoznaniu się ze stanowiskiem rzecznik generalnej, uznaje, że nie należy zarządzać otwarcia ustnego etapu postępowania na nowo.

W przedmiocie odwołania

- 48 Wnoszące odwołanie podnoszą pięć zarzutów na jego poparcie. Trzy pierwsze zarzuty dotyczą oddalenia przez Sąd ich argumentów dotyczących przebiegu spornej kontroli, a dwa ostatnie – rozstrzygnięcia Sądu w przedmiocie obliczenia grzywny, która została na nie nałożona w spornej decyzji. Ściślej rzecz ujmując, zarzut czwarty oparty jest na naruszeniu prawa w zakresie konsekwencji, jakie należy wyciągnąć z rzekomego braku skutków rozpatrywanego naruszenia. Zarzut piąty dotyczy oczywistego błędu w ocenie i braku uzasadnienia w odniesieniu do podwyższenia o 2% współczynnika wagi naruszenia zastosowanego w odniesieniu do konfiguracji europejskiej kartelu.

W przedmiocie zarzutu pierwszego

Argumentacja stron

- 49 W ramach zarzutu pierwszego wnoszące odwołanie podnoszą, że zaskarżony wyrok narusza prawo w zakresie wykładni art. 20 ust. 2 lit. b) i c) rozporządzenia nr 1/2003, ponieważ potwierdzono w nim, że Komisja miała prawo sporządzić kopię binarną twardego dysku i kopie zbiorów korespondencji elektronicznej bez wcześniejszego przeprowadzenia poważnego badania tych dokumentów. Zarzut ten odnosi się do pkt 53–56 i 97 zaskarżonego wyroku.
- 50 Po pierwsze, wnoszące odwołanie twierdzą, że jedynie księgi i dokumenty, które zostały uprzednio skontrolowane przez inspektora zgodnie z art. 20 ust. 2 lit. b) tego rozporządzenia, mogą zostać skopiowane. Nic nie stoi na przeszkodzie temu, aby Komisja ograniczyła się do skopiowania dokumentów i akt, które wydają się jej istotne dla dochodzenia, zamiast sporządzać kopię całej zawartości twardego dysku.
- 51 Po drugie, art. 20 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 przewiduje pewną chronologię poszczególnych etapów opisanych w tym przepisie. Najpierw inspektorzy Komisji uzyskują dostęp do pomieszczeń kontrolowanego przedsiębiorstwa. Następnie kontrolują księgi i inne dokumenty, które wydają się im istotne dla dochodzenia. Na koniec mogą oni sporządzić kopię tych dokumentów. Kontrola dokonywana w ramach tego procesu ma zasadnicze znaczenie, ponieważ umożliwia na tym etapie inspektorom Komisji sprawdzenie, czy dane dokumenty mogą mieć znaczenie dla dochodzenia. Sporządzając kopię całego zbioru danych bez uprzedniego zbadania ich przez któregoś z inspektorów Komisji, instytucja ta mogłaby zresztą skopiować dokumenty objęte zasadą ochrony poufności informacji wymienianych między adwokatem a jego klientem.
- 52 Po trzecie, z orzecznictwa Trybunału wynika, że uprawnienia kontrolne Komisji należy interpretować w sposób zawężający, ponieważ naruszają one prawo własności przedsiębiorstwa poddanego kontroli.
- 53 Komisja utrzymuje, że zarzut pierwszy jest niedopuszczalny, ponieważ zmierza on, z wyjątkiem jednego argumentu, do skłonienia Trybunału do ponownego rozpatrzenia argumentów, które wnoszące odwołanie podniosły przed Sądem. Dodatkowy argument wnoszących odwołanie, zgodnie z którym podejście przyjęte przez Komisję w niniejszej sprawie mogłoby skutkować sporządzeniem przez nią kopii dokumentów objętych zasadą ochrony poufności informacji wymienianych między adwokatem a jego klientem, jest niedopuszczalny ze względu na to, że nie został on podniesiony w pierwszej instancji. Posiłkowo Komisja podnosi, że zarzut ten jest bezskuteczny, ponieważ jest on efektem fragmentarycznej lektury zaskarżonego wyroku, która nie uwzględnia głównych wniosków Sądu zawartych w pkt 52, 58 i 59 tego wyroku, lub że jest on bezzasadny.

Ocena Trybunału

- 54 Co się tyczy dopuszczalności zarzutu pierwszego, należy wskazać, że w zarzucie tym wnoszące odwołanie kwestionują dokonaną przez Sąd wykładnię art. 20 ust. 2 lit. b) i c) rozporządzenia nr 1/2003. Tymczasem z orzecznictwa Trybunału wynika, że gdy wnoszący odwołanie kwestionuje wykładnię lub zastosowanie przez Sąd prawa Unii, okoliczności prawne rozpatrywane w pierwszej instancji mogą ponownie być rozważane w ramach odwołania. Gdyby bowiem wnoszący odwołanie nie mógł oprzeć odwołania na zarzutach i argumentach podniesionych już przed Sądem, postępowanie odwoławcze byłoby częściowo pozbawione sensu (wyrok z dnia 16 stycznia 2019 r., Komisja/United Parcel Service, C-265/17 P, EU:C:2019:23, pkt 15 i przytoczone tam orzecznictwo). W związku z tym zarzut pierwszy jest dopuszczalny.
- 55 Co się tyczy przedstawionego przez wnoszące odwołanie argumentu dotyczącego zasady ochrony poufności informacji wymienianych między adwokatem a jego klientem, należy przypomnieć, iż w myśl utrwalonego orzecznictwa Trybunału dany argument jest dopuszczalny, jeśli stanowi on rozszerzenie argumentu przedstawionego wcześniej w skardze wszczynającej postępowanie i pozostającego z nim w ścisłym związku (zob. podobnie wyrok z dnia 26 stycznia 2017 r., Roca Sanitario/Komisja, C-636/13 P, EU:C:2017:56, pkt 35 i przytoczone tam orzecznictwo). Taka sytuacja ma miejsce w niniejszej sprawie, ponieważ chodzi o twierdzenie wysunięte przez wnoszące odwołanie na poparcie ich argumentu, zgodnie z którym Komisja może sporządzić kopię wyłącznie tych ksiąg i dokumentów, które już skontrolowała.
- 56 Co do istoty należy na wstępie zaznaczyć, że prawdą jest, iż wnoszące odwołanie nie kwestionują ustaleń Sądu zawartych w pkt 52, 58 i 59 zaskarżonego wyroku. Zgodnie z tymi ustaleniami, po pierwsze, sporządzenie kopii binarnej twardego dysku komputera i kopii danych przechowywanych na nośniku danych cyfrowych, w ramach korzystania z oprogramowania dochodzenia informatycznego Komisji, stanowi w istocie etap pośredni, który ma umożliwić inspektorom odszukanie dokumentów mających znaczenie dla kontroli. Po drugie, z ustaleń tych wynika, że w niniejszym przypadku Komisja nie włączyła bezpośrednio do akt dochodzenia dokumentów zawartych w kopii zbiorów korespondencji elektronicznej odnalezionych w komputerze pana R. i w komputerze pana J. oraz w kopii binarnej twardego dysku tego ostatniego komputera bez uprzedniego sprawdzenia, czy mają one znaczenie z punktu widzenia przedmiotu spornej kontroli. Jednakże okoliczność, że wnoszące odwołanie nie zakwestionowały tych ustaleń Sądu, nie oznacza, wbrew temu, co twierdzi Komisja, że zarzut pierwszy jest bezskuteczny. Rzeczone ustalenia nie wystarczają bowiem same w sobie do wykazania, że Komisja była uprawniona do sporządzania takich kopii.
- 57 Należy zatem zbadać, czy Sąd naruszył prawo, gdy uznał, że takie uprawnienie wynika z art. 20 ust. 2 lit. b) lub c) rozporządzenia nr 1/2003.
- 58 W tym względzie należy zauważyć, że zarówno z brzmienia art. 20 ust. 2 lit. c) rozporządzenia nr 1/2003, jak i z jego kontekstu wynika, że upoważniając Komisję w tym przepisie do „pobrania lub uzyskiwania w jakiegokolwiek formie kopii lub wyciągów” z ksiąg oraz innych dokumentów dotyczących działalności przedsiębiorstwa, o których mowa w art. 20 ust. 2 lit. b) tego rozporządzenia, prawodawca Unii odniósł się do dowodów, które Komisja ma prawo zgromadzić w celu włączenia ich do akt sprawy i, w stosownych przypadkach, wykorzystania ich w ramach postępowania mającego na celu wymierzenie sankcji za naruszenia prawa konkurencji Unii. Powinno zatem chodzić o dokumenty objęte przedmiotem kontroli, co wiąże się z przyjęciem założenia, że Komisja uprzednio upewniła się, że tak jest.
- 59 Wynika z tego, że Sąd nie mógł oprzeć się na art. 20 ust. 2 lit. c) rozporządzenia nr 1/2003 w celu stwierdzenia, że Komisja miała prawo sporządzić kopie zbiorów korespondencji elektronicznej odnalezionych w komputerze pana R. i w komputerze pana J., a także kopię binarną twardego dysku tego drugiego komputera.

- 60 Jednakże art. 20 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 1/2003, na który również powołał się Sąd i który upoważnia Komisję do kontrolowania ksiąg i wszelkich innych dokumentów dotyczących spraw prowadzonych przez przedsiębiorstwo lub związek przedsiębiorstw, którego dotyczy kontrola, bez względu na sposób ich przechowywania, stanowi podstawę prawną sporządzenia takich kopii.
- 61 W pierwszej kolejności należy bowiem zaznaczyć, że ograniczając się w tym względzie do upoważnienia Komisji do przeprowadzenia takiej kontroli, bez bardziej szczegółowego określenia przyznanых jej w ten sposób uprawnień, prawodawca Unii przyznał tej instytucji pewien zakres uznania w odniesieniu do konkretnych sposobów dokonywania kontroli, którą może ona przeprowadzać.
- 62 Komisja może zatem, w zależności od okoliczności, zdecydować o przeprowadzeniu kontroli danych zawartych na nośniku danych cyfrowych przedsiębiorstwa poddanego kontroli nie w oparciu o oryginał, lecz na podstawie kopii tych danych. Zarówno w przypadku, gdy bada ona oryginalne dane, jak i w przypadku, gdy dokonuje ona analizy kopii tych danych, chodzi bowiem o te same dane, które są przedmiotem przeprowadzanej przez Komisję kontroli. W tych okolicznościach bez znaczenia jest argument wnoszący odwołanie, zgodnie z którym możliwość sporządzania takich kopii nie została wyraźnie wymieniona w art. 20 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 1/2003.
- 63 Tak więc wbrew temu, co twierdzą wnoszące odwołanie, prawo Komisji do sporządzenia kopii zbiorów korespondencji elektronicznej i kopii binarnej twardego dysku komputera (etap pośredni w ramach badania danych zawartych w tych zbiorach i na tym nośniku) nie stanowi dodatkowego uprawnienia przyznanego Komisji, lecz – jak słusznie stwierdził Sąd w pkt 56 zaskarżonego wyroku – jest elementem uprawnień kontrolnych, które przyznano tej instytucji na podstawie art. 20 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 1/2003.
- 64 W drugiej kolejności, choć z utrwalonego orzecznictwa wynika, co prawda, że uprawnienia kontrolne przysługujące Komisji w dziedzinie konkurencji są ograniczone (zob. podobnie wyrok z dnia 18 czerwca 2015 r., Deutsche Bahn i in./Komisja, C-583/13 P, EU:C:2015:404, pkt 31 i przytoczone tam orzecznictwo), nie oznacza to jednak – jak wskazała zasadniczo rzecznik generalna w pkt 61 i 62 opinii – że przepisy, które przyznają tej instytucji uprawnienia kontrolne, należy interpretować w sposób zawężający, mimo iż w tym kontekście należy czuwać nad tym, by wspomniane uprawnienia nie naruszały praw zainteresowanych przedsiębiorstw. Tymczasem prawa te są zagwarantowane, w sytuacji gdy – jak w niniejszej sprawie – Komisja kopiuje dane, co prawda bez uprzedniego ich zbadania, lecz następnie weryfikuje, przy ścisłym poszanowaniu prawa do obrony zainteresowanego przedsiębiorstwa, czy dane te mają znaczenie dla przedmiotu kontroli, a następnie dołącza do akt dokumenty uznane za istotne w tym względzie i usuwa inne skopiowane dane.
- 65 W związku z tym prawo Komisji do sporządzania takich kopii nie wywiera wpływu ani na gwarancje proceduralne przewidziane w rozporządzeniu nr 1/2003, ani na inne prawa przedsiębiorstwa poddanego kontroli, pod warunkiem że Komisja, po uzupełnieniu swego badania, włączy do akt sprawy jedynie dokumenty, które są istotne z punktu widzenia przedmiotu kontroli. Jak stwierdził Sąd, w niniejszej sprawie tak było.
- 66 W trzeciej kolejności, jak wynika z ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd w pkt 52 zaskarżonego wyroku, Komisja posługuje się oprogramowaniem umożliwiającym przeprowadzenie dochodzenia cyfrowego, co wiąże się z koniecznością przejścia etapu wstępnego zwanego „indeksacją”, zajmującego zazwyczaj znaczną ilość czasu. To samo dotyczy następnego etapu tego procesu przetwarzania informacji, w trakcie którego Komisja bada te dane, o czym zresztą świadczą okoliczności faktyczne niniejszej sprawy. W interesie nie tylko Komisji, lecz również zainteresowanego przedsiębiorstwa leży zatem to, aby instytucja ta oparła się w celu przeprowadzenia kontroli na kopii tych danych, dzięki czemu przedsiębiorstwo to ma możliwość dalszego korzystania z oryginalnych danych oraz z nośników, na których dane te się znajdują, od momentu sporządzenia tej kopii, a tym samym ograniczona zostaje ingerencja w funkcjonowanie tego przedsiębiorstwa spowodowana przeprowadzaną przez Komisję kontrolą.

- 67 W tych okolicznościach argumenty wnoszących odwołanie oparte na brzmieniu art. 20 ust. 2 lit. c) rozporządzenia nr 1/2003 oraz na ogólnej systematyce art. 20 ust. 2 tego rozporządzenia należy oddalić.
- 68 Zarzut pierwszy należy zatem oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutów drugiego i trzeciego

Argumentacja stron

- 69 W zarzucie drugim, który dotyczy pkt 60–64 zaskarżonego wyroku, wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd naruszył w nim prawo przy dokonywaniu wykładni art. 20 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 w zakresie, w jakim potwierdził, że Komisja miała prawo kontynuować sporną kontrolę w swoich pomieszczeniach w Brukseli. Zdaniem wnoszących odwołanie z literalnej i systemowej wykładni tego przepisu wynika, że nie upoważnia on Komisji do przeprowadzania kontroli we własnych pomieszczeniach i że kontrole te powinny być przeprowadzane w pomieszczeniach danego przedsiębiorstwa lub związku przedsiębiorstw.
- 70 Po pierwsze, z art. 20 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2003 jasno wynika, że chodzi o kontrole „przedsiębiorstw lub związków przedsiębiorstw”. Artykuł 20 ust. 2 tego rozporządzenia określa uprawnienia, jakie przysługują inspektorom w związku z przeprowadzaniem tych kontroli, w tym prawo wchodzenia do wszelkich pomieszczeń, na teren i do środków transportu „przedsiębiorstw i związków przedsiębiorstw”, zgodnie z art. 20 ust. 2 lit. a) tego rozporządzenia. Inne uprawnienia, a mianowicie kontrolowanie ksiąg i innych dokumentów, sporządzanie kopii dokumentów, opieczętowywanie pomieszczeń, ksiąg lub dokumentów, przesłuchiwanie pracowników przedsiębiorstwa, stanowią integralną część tej kontroli i powinny zatem być wykonywane w pomieszczeniach objętego nią przedsiębiorstwa.
- 71 Po drugie, gdyby art. 20 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 1/2003 należało interpretować w ten sposób, że miejsce „kontroli” przeprowadzanej na podstawie tego przepisu nie jest w ten sposób ograniczone, Komisja dysponowałaby również, na podstawie art. 20 ust. 2 lit. e) tego rozporządzenia, uprawnieniem do przesłuchiwania przedstawicieli objętego kontrolą przedsiębiorstwa w innym miejscu niż w pomieszczeniach tego przedsiębiorstwa lub, na podstawie art. 20 ust. 2 lit. b) lub c) tego rozporządzenia, uprawnieniem do kontrolowania i sporządzania kopii dokumentów znajdujących się w posiadaniu osób trzecich, takich jak dostawcy usług zdalnego przechowywania danych, nawet bez wstępu do pomieszczeń danego przedsiębiorstwa. Jest jednak oczywiste, że przyjmując rozporządzenie nr 1/2003, prawodawca Unii nie zamierzał przyznać Komisji tak daleko idących uprawnień kontrolnych. Taką zawężającą wykładnię potwierdza zdaniem wnoszących odwołanie art. 21 tego rozporządzenia, zgodnie z którym dla przeprowadzenia kontroli innych pomieszczeń wymagana jest szczególna decyzja. Gdyby art. 20 rozporządzenia nr 1/2003 umożliwiał kontrolę ksiąg i innych dokumentów poza lokalami przedsiębiorstwa, art. 21 ust. 4 tego rozporządzenia w ogóle nie byłby potrzebny.
- 72 Po trzecie, nie można uznać, że art. 20 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 1/2003 zezwala Komisji w sposób dorozumiany na kontrolowanie dokumentów poza pomieszczeniami danego przedsiębiorstwa, ponieważ takie uprawnienie nie jest niezbędne do umożliwienia Komisji skutecznej realizacji jej zadań na podstawie rozporządzenia nr 1/2003, mimo jego braku kontrola pomieszczeń nie jest niemożliwa ani nawet istotnie utrudniona. W niniejszej sprawie inspektorzy mogli bowiem przedłużyć o kilka dni czas trwania spornej kontroli, tak aby móc zbadać wszystkie dokumenty na miejscu i zająć tylko te z nich, które miały znaczenie z punktu widzenia przedmiotu kontroli. Sąd oparł się w tym zakresie, co najwyżej, na względach wygody i użyteczności postępowania administracyjnego.

- 73 Po czwarte, ewentualne gwarancje uwzględnione przez Sąd w odniesieniu do przebiegu postępowania w Brukseli nie mają związku z kwestią, czy Komisja była uprawniona do kontynuowania spornej kontroli w swych pomieszczeniach.
- 74 W zarzucie trzecim, który dotyczy pkt 67 i 72 zaskarżonego wyroku, wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd dopuścił się naruszenia prawa w odniesieniu do zakresu geograficznego decyzji w sprawie kontroli. Zgodnie z wykładnią literalną i systemową zawarte w tej decyzji odniesienie do miejsc kontrolowanych przez wnoszące odwołanie w sposób oczywisty narzuca ograniczenie zakresu kontroli dozwolonych na podstawie tej decyzji. Według wnoszących odwołanie wynika z tego, że w niniejszej sprawie decyzja Komisji o przeprowadzeniu kontroli w miejscach innych niż pomieszczenia danego przedsiębiorstwa powinna być została wydana na podstawie art. 21 rozporządzenia nr 1/2003 i uzależniona od uzyskania zgody organu sądowego.
- 75 Komisja kwestionuje tę argumentację.

Ocena Trybunału

- 76 W zarzutach drugim i trzecim, które należy zbadać łącznie, wnoszące odwołanie podnoszą w istocie, że Sąd naruszył prawo, uznając, iż Komisja miała prawo kontynuować sporną kontrolę w swych pomieszczeniach w Brukseli.
- 77 W tym względzie należy zaznaczyć, że, co prawda, zarówno z brzmienia, jak i z systematyki art. 20 rozporządzenia nr 1/2003 wynika, że kontrola powinna rozpocząć się i powinna, co do zasady, być kontynuowana, jak stanowi art. 20 ust. 1 tego rozporządzenia, „[w] przedsiębiorstw[ach] lub związk[ach] przedsiębiorstw” i że z tego właśnie powodu, po pierwsze, art. 20 ust. 2 lit. a) tego rozporządzenia upoważnia Komisję do „wchodzenia do wszelkich pomieszczeń, na teren i do środków transportu” przedsiębiorstw lub związków przedsiębiorstw, a po drugie, art. 20 ust. 3 tego rozporządzenia zobowiązuje Komisję do powiadomienia o kontroli z odpowiednim wyprzedzeniem organu ochrony konkurencji państwa członkowskiego, „na którego terytorium przeprowadza kontrolę”. Również z tego powodu w tym wypadku decyzja w sprawie kontroli zobowiązywała wnoszące odwołanie do poddania się kontroli „we wszystkich miejscach znajdujących się pod ich kontrolą”.
- 78 Jednakże, jak słusznie zauważył Sąd w pkt 60 zaskarżonego wyroku, art. 20 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 1/2003 nie stanowi, jak utrzymują wnoszące odwołanie, że w każdych okolicznościach kontrola ksiąg i dokumentów handlowych poddanych jej przedsiębiorstw jest przeprowadzana wyłącznie w siedzibach tych przedsiębiorstw.
- 79 To samo dotyczy decyzji w sprawie kontroli, w której ograniczono się do wskazania, że sporna kontrola może mieć miejsce we wszystkich miejscach znajdujących się pod kontrolą wnoszących odwołanie.
- 80 Jak zasadniczo zauważyła rzecznik generalna w pkt 76 opinii, kontynuowanie takiej kontroli w pomieszczeniach Komisji, w porównaniu z przeprowadzeniem kontroli w pomieszczeniach przedsiębiorstwa, samo w sobie nie stanowi dodatkowej ingerencji w prawa przedsiębiorstw, która wymagałaby, aby tego rodzaju uprawnienie Komisji było wyraźnie przewidziane i nie mogłoby wynikać w sposób dorozumiany z uprawnień przewidzianych w art. 20 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 1/2003. Okoliczność, że w niektórych przypadkach możliwość kontynuowania kontroli w pomieszczeniach Komisji nie jest niezbędna do umożliwienia tej instytucji jej przeprowadzenia, nie oznacza, że taka możliwość jest wykluczona w każdych okolicznościach.
- 81 Uzasadnione powody mogą bowiem skłonić Komisję, również w interesie zainteresowanych przedsiębiorstw, do podjęcia decyzji o kontynuowaniu kontroli danych, które zgromadziła w danym przedsiębiorstwie, w pomieszczeniach tej instytucji znajdujących się w Brukseli. W tym względzie należy przypomnieć, że – jak wynika z pkt 66 niniejszego wyroku – może okazać się, iż do

przetworzenia danych elektronicznych niezbędna jest znaczna ilość czasu. Tymczasem zmuszenie Komisji do przetwarzania takich danych wyłącznie na terenie przedsiębiorstwa objętego kontrolą, w przypadku gdy chodzi o szczególnie obszerne dane, mogłoby skutkować znaczącym przedłużeniem czasu obecności inspektorów na terenie tego przedsiębiorstwa, co mogłoby zaszkodzić skuteczności kontroli i niepotrzebnie zwiększyć związaną z ową kontrolą ingerencję w funkcjonowanie tego przedsiębiorstwa.

- 82 Ponadto należy przypomnieć, że – jak wynika z pkt 61 zaskarżonego wyroku – wnoszące odwołanie nie zarzucają Komisji, iż w trakcie przeprowadzonej w pomieszczeniach tej instytucji w Brukseli kontroli kopii binarnej twardego dysku komputera pana J. i kopii zbiorów wiadomości elektronicznych odnalezionych w tym komputerze oraz w komputerze pana R. instytucja ta postępowała inaczej, niż postępowałyby w sytuacji, gdyby kontrola ta odbywała się w pomieszczeniach wnoszących odwołanie. Wnoszące odwołanie nie kwestionują bowiem tego, że kontrola przeprowadzana przez Komisję w jej pomieszczeniach w Brukseli była przeprowadzana ze ścisłym poszanowaniem ich prawa do obrony, ponieważ przez cały czas trwania spornej kontroli Komisja zapewniała ochronę odnośnych danych i dołączyła do akt jedynie dokumenty, co do których wcześniej upewniła się, że mają one znaczenie z punktu widzenia tej kontroli.
- 83 Wykładni art. 20 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 1/2003, w myśl której Komisja może w danym wypadku kontynuować w swych pomieszczeniach w Brukseli kontrolę, którą rozpoczęła w sposób zgodny z prawem w pomieszczeniach przedsiębiorstwa lub związku przedsiębiorstw poddanego kontroli, nie podważa argument wnoszących odwołanie, zgodnie z którym taka wykładnia oznaczałaby, że przewidziane w art. 20 ust. 2 lit. e) tego rozporządzenia uprawnienie do zadawania pytań przedstawicielom danego przedsiębiorstwa może być również wykonywane przez Komisję poza pomieszczeniami tego przedsiębiorstwa. Należy przypomnieć, że niniejszy spór dotyczy kwestii, czy Komisja naruszyła prawo, kontynuując kontrolę ksiąg i innych dokumentów dotyczących działalności przedsiębiorstwa na podstawie art. 20 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 1/2003 w swych pomieszczeniach w Brukseli, a nie kwestii wykonywania uprawnień Komisji określonych w art. 20 ust. 2 lit. e) tego rozporządzenia.
- 84 Należy również oddalić argument wnoszących odwołanie, zgodnie z którym taka wykładnia art. 20 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 1/2003 dawałaby Komisji możliwość kontrolowania i kopiowania dokumentów będących w posiadaniu osób trzecich, znajdujących się poza lokalami przedsiębiorstwa objętego kontrolą. Możliwość kontynuowania przez Komisję w jej pomieszczeniach w Brukseli kontroli, którą wszczęła w pomieszczeniach przedsiębiorstwa poddanego kontroli, nie ma bowiem żadnego wpływu na kwestię, czy instytucja ta jest uprawniona, na podstawie art. 20 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 1/2003, do kontrolowania i kopiowania dokumentów będących w posiadaniu osób trzecich. Należy zaznaczyć w tym względzie, że fakt, iż Komisja kontynuuje kontrolę we własnych pomieszczeniach, oznacza, że chodzi o kontynuację jednej i tej samej kontroli, wszczętej w pomieszczeniach przedsiębiorstwa, a nie o ponowną kontrolę u osoby trzeciej.
- 85 Wykładni art. 20 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 1/2003 przedstawionej w pkt 83 niniejszego wyroku nie podważa również argument wnoszących odwołanie, zgodnie z którym art. 21 ust. 4 rozporządzenia nr 1/2003, odsyłający – w odniesieniu do kontroli pomieszczeń innych niż należące do przedsiębiorstwa objętego kontrolą – do uprawnień Komisji, o których mowa w art. 20 ust. 2 lit. a)–c) rozporządzenia nr 1/2003, byłby pozbawiony sensu, gdyby ze wskazanego art. 20 można było wywnioskować, że instytucja ta jest upoważniona do kontroli dokumentów poza pomieszczeniami tego przedsiębiorstwa. Artykuł 21 rozporządzenia nr 1/2003 dotyczy bowiem sytuacji całkowicie odmiennej od tej, o której mowa w art. 20 tego rozporządzenia, a mianowicie możliwości przeprowadzenia przez Komisję kontroli w pomieszczeniach innych niż te, w których dane przedsiębiorstwo prowadzi działalność, takich jak miejsce zamieszkania lub środki transportu członków jego personelu, jeżeli istnieje uzasadnione podejrzenie, że w pomieszczeniach tych znajdują się księgi lub inne dokumenty handlowe związane z dziedziną objętą kontrolą, które mogą mieć znaczenie dla udowodnienia poważnego naruszenia art. 101 lub 102 TFUE.

- 86 Co się tyczy argumentu wnoszących odwołanie, zgodnie z którym uprawnienia kontrolne, jakimi dysponuje Komisja w dziedzinie konkurencji, są ściśle ograniczone, jak wynika z pkt 64 niniejszego wyroku, nie oznacza to jednak, że uprawnienia te należy interpretować w sposób zawężający, co w pewnych okolicznościach mogłoby zagrozić skutecznemu wykonywaniu tych uprawnień i pozbawić w ten sposób skuteczności przepisy art. 20 rozporządzenia nr 1/2003.
- 87 Należy jednak uściślić – jak uczyniła to rzecznik generalna w pkt 67 i 78 opinii – że Komisja może skorzystać, na podstawie art. 20 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 1/2003, z możliwości kontynuowania w swych pomieszczeniach w Brukseli kontroli ksiąg i innych dokumentów dotyczących działalności przedsiębiorstwa poddanego kontroli tylko wtedy, gdy może ona zgodnie z prawem uznać, że takie postępowanie jest uzasadnione względami skuteczności kontroli lub celem, jakim jest uniknięcie nadmiernej ingerencji w funkcjonowanie danego przedsiębiorstwa.
- 88 W niniejszej sprawie, jak wynika z opisu stanu faktycznego ustalonego przez Sąd, przypomnianego zasadniczo w pkt 14–19 niniejszego wyroku, inspektorzy Komisji spędzili w pomieszczeniach spółki Nexans France w sumie cztery dni, a mianowicie przebywali tam w okresie od 28 do 30 stycznia 2009 r., a następnie w dniu 3 lutego 2009 r. sporządzili oni kopie pewnych danych i umieścili je na IND, które zostały umieszczone w zapieczętowanych kopertach i przewiezione do biur Komisji w Brukseli. Następnie analiza wszystkich danych zarejestrowanych na przewiezionych do Brukseli IND, w obecności przedstawicieli wnoszących odwołanie, trwała osiem dni roboczych, to jest od 2 do 11 marca 2009 r., co oznacza, że w momencie, gdy Komisja postanowiła kontynuować sporną kontrolę w swych pomieszczeniach w Brukseli, do zbadania pozostawała jeszcze szczególnie duża ilość danych cyfrowych.
- 89 W tych okolicznościach należy stwierdzić, że Komisja nie naruszyła prawa, podejmując decyzję o kontynuowaniu spornej kontroli w swych pomieszczeniach w Brukseli. W świetle okoliczności faktycznych ustalonych przez Sąd Komisja mogła bowiem zgodnie z prawem uznać, że kontynuowanie tej kontroli w jej pomieszczeniach w Brukseli było uzasadnione, gdyż uniknięto w ten sposób wydłużenia czasu obecności inspektorów w pomieszczeniach spółki Nexans France, co leżało w interesie skuteczności kontroli i zapobiegło nadmiernej ingerencji w funkcjonowanie tego przedsiębiorstwa.
- 90 Wreszcie – jak wynika z pkt 80 niniejszego wyroku – możliwość kontynuowania przez Komisję, na podstawie art. 20 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 1/2003, kontroli ksiąg i innych dokumentów dotyczących działalności przedsiębiorstwa w pomieszczeniach tej instytucji w Brukseli jest uzależniona od stwierdzenia, że taka kontynuacja nie pociąga za sobą żadnego naruszenia prawa do obrony i nie stanowi dodatkowego naruszenia praw poddanych kontroli przedsiębiorstw w stosunku do tego, które jest nierozłącznie związane z przeprowadzaniem kontroli w pomieszczeniach tych przedsiębiorstw. Takie naruszenie należałoby jednak stwierdzić, gdyby dalsze prowadzenie tej kontroli w pomieszczeniach Komisji w Brukseli wiązało się z poniesieniem przez przedsiębiorstwo podane kontroli dodatkowych kosztów wynikających z samego faktu kontynuowania kontroli w takiej postaci. Wynika z tego, że w przypadku gdy rzeczona kontynuacja kontroli może spowodować takie dodatkowe koszty, Komisja może do niej przystąpić tylko pod warunkiem, że zgadza się na zwrot tych kosztów, jeżeli poddane kontroli przedsiębiorstwo przedstawi jej należycie uzasadniony wniosek w tym przedmiocie.
- 91 W związku z powyższym zarzuty drugi i trzeci należy oddalić jako bezzasadne.

W przedmiocie zarzutu czwartego

Argumentacja stron

- 92 W zarzucie czwartym, który dotyczy pkt 156 i 157 zaskarżonego wyroku, wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd naruszył prawo w odniesieniu do konsekwencji, jakie należy wyciągnąć z braku skutków rozpatrywanego naruszenia. Wnoszące odwołanie utrzymują, że w skardze wszczynającej postępowanie wyjaśniły szczegółowo, z jakiego powodu uważają, że na większość transakcji sprzedaży uwzględnionych w celu stwierdzenia rozpatrywanego naruszenia naruszenie to nie miało wpływu. Chociaż Sąd nie zakwestionował tych wyjaśnień, odmówił uznania, że brak skutków jest czynnikiem rozstrzygającym dla ustalenia współczynnika wagi rozpatrywanego naruszenia, i to z tego tylko powodu, że pkt 22 wytycznych z 2006 r. nie wymaga, by Komisja uwzględniła rzeczywisty wpływ naruszenia na rynek. Tymczasem Sąd nie jest związany tymi wytycznymi, w sytuacji gdy orzeka w wykonaniu przysługującego mu nieograniczonego prawa orzekania, i powinien on wówczas przeprowadzić własną ocenę, uwzględniając wszystkie okoliczności danego przypadku. Według wnoszących odwołanie orzeczenie Sądu w tym względzie jest zatem wadliwe z powodu odmowy przez Sąd wykonania przysługującego mu nieograniczonego prawa orzekania przy ocenie wysokości grzywny ustalonej przez Komisję na podstawie art. 261 TFUE w związku z art. 31 rozporządzenia nr 1/2003.
- 93 W replice wnoszące odwołanie podnoszą, że rozumowanie Trybunału przedstawione w wyroku z dnia 26 września 2018 r., Infineon Technologies/Komisja (C-99/17 P, EU:C:2018:773), które doprowadziło Trybunał do uchylenia wyroku, od którego owo odwołanie zostało wniesione, znajduje zastosowanie w niniejszej sprawie.
- 94 Komisja nie podziela tej argumentacji.

Ocena Trybunału

- 95 W pierwszej kolejności należy przypomnieć, że jedynie Sąd jest właściwy, by dokonać kontroli sposobu, w jaki Komisja oceniła w każdym konkretnym przypadku wagę niezgodnych z prawem zachowań. Przedmiotem kontroli przeprowadzanej przez Trybunał w ramach odwołania jest z jednej strony zbadanie, w jakim stopniu Sąd uwzględnił, w sposób prawidłowy pod względem prawnym, wszystkie czynniki istotne dla dokonania oceny wagi określonego zachowania w świetle art. 101 TFUE i art. 23 rozporządzenia nr 1/2003 oraz, z drugiej strony, zweryfikowanie, czy Sąd odniósł się w stopniu wymaganym przez prawo do wszystkich argumentów powołanych w celu poparcia żądania uchylenia grzywny lub obniżenia jej wysokości (wyroki: z dnia 17 grudnia 1998 r., Baustahlgewebe/Komisja, C-185/95 P, EU:C:1998:608, pkt 128; z dnia 26 września 2018 r., Infineon Technologies/Komisja, C-99/17 P, EU:C:2018:773, pkt 192).
- 96 W drugiej kolejności należy stwierdzić, że w myśl orzecznictwa Trybunału nieograniczone prawo orzekania, które przyznano sądowi Unii w art. 31 rozporządzenia nr 1/2003, zgodnie z art. 261 TFUE upoważnia sąd, poza zwykłą kontrolą zgodności kary z prawem, do zastąpienia oceny Komisji własną oceną i w konsekwencji do uchylenia, zmniejszenia lub podwyższenia nałożonej grzywny lub okresowej kary pieniężnej (wyrok z dnia 26 września 2018 r., Infineon Technologies/Komisja, C-99/17 P, EU:C:2018:773, pkt 193 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 97 W trzeciej kolejności należy stwierdzić, że chociaż wykonywanie tego nieograniczonego prawa orzekania nie jest równoznaczne z przeprowadzeniem kontroli z urzędu, a postępowanie powinno być kontradictoryjne, to sąd Unii jest przy wykonywaniu uprawnień określonych w art. 261 i 263 TFUE zobowiązany do przeanalizowania wszystkich zarzutów natury prawnej czy faktycznej, za pomocą których podnoszące je strony chcą wykazać, iż kwota grzywny nie jest dostosowana do wagi i okresu trwania naruszenia (zob. podobnie wyrok z dnia 26 września 2018 r., Infineon Technologies/Komisja, C-99/17 P, EU:C:2018:773, pkt 194, 195 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 98 Tymczasem, wbrew twierdzeniom wnoszących odwołanie, z zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd wywiązał się z tego obowiązku.
- 99 Prawdą jest, że Sąd nie uznał wyraźnie, iż argumenty wnoszących odwołanie dotyczące rzekomego braku skutków rozpatrywanego naruszenia nie mogły doprowadzić go, w ramach wykonywania przysługującego mu nieograniczonego prawa orzekania, do obniżenia grzywien, które zostały na nie nałożone w spornej decyzji. Tymczasem, co się tyczy wykonywania kompetencji wyraźnie przyznanej sądom Unii przez prawodawcę, Trybunał powinien mieć możliwość zbadania w ramach postępowania odwoławczego, w którym rzeczywisty charakter wykonywania takiej kompetencji jest podważany przez jedną ze stron, czy Sąd rzeczywiście wykonał tę kompetencję zgodnie z orzecnictwem przypomnianym w pkt 96 niniejszego wyroku.
- 100 Z zaskarżonego wyroku wynika jednak w sposób dorozumiany, lecz pewny, że Sąd skorzystał z przysługującego mu nieograniczonego prawa orzekania i doszedł do wniosku, o którym mowa w poprzednim punkcie.
- 101 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Trybunału w dziedzinie odwołań uzasadnienie orzeczenia Sądu może być dorozumiane, pod warunkiem że umożliwia ono zainteresowanym poznanie podstaw, na których Sąd oparł swe rozstrzygnięcie, a Trybunałowi dostarcza elementów wystarczających do dokonania kontroli (zob. podobnie wyroki: z dnia 14 września 2016 r., *Trafilerie Meridionali/Komisja*, C-519/15 P, EU:C:2016:682, pkt 41; a także z dnia 26 stycznia 2017 r., *Villeroy & Boch Austria/Komisja*, C-626/13 P, EU:C:2017:54, pkt 42 i przytoczone tam orzecnictwo).
- 102 W niniejszej sprawie w pkt 138–188 zaskarżonego wyroku Sąd zbadał różne żądania skarżących zmierzające do obniżenia kwoty grzywien, które zostały na nie nałożone w spornej decyzji. Już na początku tej analizy, w pkt 138 tego wyroku, Sąd przypominał, że kontrolę legalności, do której przeprowadzenia jest on zobowiązany w tym względzie, dopełnia nieograniczone prawo orzekania, które zostało przyznane sądom Unii na podstawie art. 31 rozporządzenia nr 1/2003, zgodnie z art. 261 TFUE.
- 103 W tych okolicznościach należy stwierdzić, że dokonując tej oceny, Sąd uwzględnił przysługujące mu nieograniczone prawo orzekania w ramach kontroli zgodności z prawem spornej decyzji.
- 104 Co się tyczy argumentów wnoszących odwołanie opartych na rzekomym braku skutków rozpatrywanego naruszenia, które zostały zbadane w pkt 156 i 157 zaskarżonego wyroku, prawdą jest, że w pkt 156 tego wyroku Sąd przypominał, iż zgodnie z samym brzmieniem pkt 22 wytycznych z 2006 r. Komisja nie musi koniecznie uwzględniać rzeczywistego wpływu naruszenia na rynek lub braku takiego wpływu jako okoliczności obciążającej bądź łagodzącej przy ocenie wagi naruszenia w celu ustalenia wysokości grzywiny. Stwierdzenie to mogłoby sugerować, że Sąd ograniczył się w tym względzie wyłącznie do realizacji zadania przeprowadzenia kontroli zgodności z prawem spornej decyzji, w szczególności w świetle wytycznych z 2006 r. Chociaż wytyczne z 2006 r. są wiążące dla samej Komisji, ponieważ instytucja ta w ten sposób sama sobie wyznacza granice wykonywania swych uprawnień dyskrecyjnych (zob. podobnie wyrok z dnia 28 czerwca 2005 r., *Dansk Rørindustri i in./Komisja*, C-189/02 P, C-202/02 P, od C-205/02 P do C-208/02 P i C-213/02 P, EU:C:2005:408, pkt 211), to nie wiążą one jednak sądu Unii, w szczególności gdy korzysta on ze swego nieograniczonego prawa orzekania, o którym mowa w pkt 96 niniejszego wyroku (zob. podobnie wyrok z dnia 8 grudnia 2011 r., *KME Germany i in./Komisja*, C-389/10 P, EU:C:2011:810, pkt 102, 103), mimo że może on zgodnie z prawem zdecydować, że będzie się nimi inspirować (zob. podobnie wyrok z dnia 26 stycznia 2017 r., *Aloys F. Dornbracht/Komisja*, C-604/13 P, EU:C:2017:45, pkt 75).
- 105 Należy jednak zaznaczyć, że w tym samym punkcie zaskarżonego wyroku Sąd kontynuował swoje rozumowanie, stwierdzając, iż wystarczy, aby ustalona przez Komisję wielkość części wartości sprzedaży, którą należy uwzględnić, była uzasadniona w świetle innych elementów mogących mieć

wpływ na określenie wagi naruszenia na podstawie pkt 22 wytycznych z 2006 r., takich jak sam charakter naruszenia, łączny udział w rynku wszystkich uczestniczących w naruszeniu podmiotów i zasięg geograficzny naruszenia. Tymczasem, jak przypomniał Sąd w pkt 145 zaskarżonego wyroku, są to właśnie elementy, na których Komisja oparła się w niniejszej sprawie w celu określenia wagi rozpatrywanego naruszenia.

- 106 Odnosząc się do tych elementów w tym kontekście, Sąd orzekł zatem w sposób dorozumiany, lecz nieunikniony, w ramach wykonywania przysługującego mu nieograniczonego prawa orzekania, że rzekomy brak skutków rozpatrywanego naruszenia nie może, ze względu na te inne elementy, doprowadzić go do obniżenia grzywien nałożonych na skarżące w spornej decyzji. Wynika stąd ponadto, że z tego właśnie powodu w pkt 157 zaskarżonego wyroku doszedł on na tej podstawie do wniosku, że argumenty dotyczące tego rzekomego braku skutków należy oddalić.
- 107 Należy dodać, że taka interpretacja zaskarżonego wyroku nasuwa się niezależnie od tego, czy uwzględni się pierwotną wersję pkt 156 tego wyroku czy też wersję zmienioną postanowieniem o sprostowaniu z dnia 4 maja 2020 r.
- 108 Badana sytuacja różni się od sytuacji analizowanej w sprawie, w której zapadł wyrok z dnia 26 września 2018 r., Infineon Technologies/Komisja (C-99/17 P, EU:C:2018:773), w której Sąd nie udzielił żadnej odpowiedzi na argument skarżącej dotyczący wykonywania przysługującego mu nieograniczonego prawa orzekania.
- 109 Okoliczność, że w niniejszej sprawie Sąd nie zrezygnował z uwzględnienia przysługującego mu nieograniczonego prawa orzekania, znajduje zresztą potwierdzenie w fakcie, że w pkt 188 zaskarżonego wyroku doszedł on do wniosku, iż przedstawione przez skarżące żądanie obniżenia kwoty nałożonych na nie grzywien należy oddalić ze względu na to, że, po pierwsze, zarzuty i argumenty podniesione przez nie na poparcie tego żądania zostały oddalone, a po drugie, że w niniejszej sprawie nie istnieją dowody uzasadniające obniżenie kwoty owych grzywien.
- 110 Zarzut czwarty należy zatem oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu piątego

Argumentacja stron

- 111 W zarzucie piątym, który dotyczy pkt 180–184 zaskarżonego wyroku, wnoszące odwołanie podnoszą, że twierdzenie Sądu, zgodnie z którym ze względu na uczestnictwo wnoszących odwołanie w konfiguracji europejskiej kartelu Komisja miała prawo zwiększyć o 2% współczynnik wagi naruszenia zastosowany do obliczenia kwoty nałożonych na nie grzywien, jest obarczone oczywistym błędem w ocenie i brakiem uzasadnienia w odniesieniu do tego, w jakim zakresie konfiguracja europejska mogła wyrządzić dodatkową szkodę konkurencji w obrębie EOG. Zdaniem wnoszących odwołanie Sąd nie może ograniczyć się do stwierdzenia, że nie ma żadnych wątpliwości co do tego, iż konfiguracja europejska zaostrzyła naruszenie konkurencji, tym bardziej że cała konfiguracja A/R kartelu została w pełni urzeczywistniona. Ponadto Komisja i Sąd przyznały, że wnoszące odwołanie przedstawiły dowody, z których wynikało, iż nie miało to wpływu na całość sprzedaży europejskiej na rzecz klientów europejskich.
- 112 Zdaniem Komisji zarzut ten jest bezzasadny.

Ocena Trybunału

- 113 Należy zauważyć, że zarzut ten opiera się na błędnym zrozumieniu zaskarżonego wyroku. Wbrew temu, co twierdzą wnoszące odwołanie, Sąd nie uznał bowiem wcale, że wykazały one, iż omawiane naruszenie nie miało wpływu na całość sprzedaży europejskiej. Przeciwnie, w pkt 181 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, że konfiguracja europejska kartelu wiązała się z dodatkowym zobowiązaniem do rozdzielania projektów, które wykaczało poza reguły przydziału istniejące w ramach konfiguracji A/R kartelu.
- 114 W tych okolicznościach zawarte w pkt 182 zaskarżonego wyroku stwierdzenie Sądu, zgodnie z którym nie było żadnych wątpliwości co do tego, że podział projektów dotyczących podziemnych i podmorskich kabli elektrycznych w ramach konfiguracji europejskiej kartelu zastrzył naruszenie konkurencji, które spowodowała w obrębie EOG konfiguracja A/R tego kartelu, nie jest obarczone żadnym brakiem uzasadnienia.
- 115 Należy również stwierdzić, że Sąd w żaden sposób nie naruszył prawa, uznając, iż podział projektów między przedsiębiorstwami europejskimi stanowił dodatkowe naruszenie konkurencji w stosunku do tego, które wynikało z konfiguracji A/R kartelu. Jak wskazała bowiem rzecznik generalna w pkt 126 opinii, ściśle powiązanie obu tych konfiguracji nie zmienia bowiem nic w kwestii tego, że konfiguracja europejska kartelu kreowała, ze względu na sam swój charakter, odrębne od podziału projektów zobowiązanie, które nie było zawarte w konfiguracji A/R kartelu. Stwierdzenie Sądu, że ze względu na to dodatkowe naruszenie konkurencji grzywna mogła zgodnie z prawem zostać podwyższona, nie jest zatem obarczone błędem w ocenie.
- 116 Wynika z tego, że zarzut piąty należy oddalić jako bezzasadny.
- 117 Ponieważ nie można uwzględnić żadnego z zarzutów podniesionych przez wnoszące odwołanie na jego poparcie, odwołanie należy oddalić w całości.

W przedmiocie kosztów

- 118 Zgodnie z art. 138 § 1 regulaminu postępowania, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 tego regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.
- 119 Ponieważ Komisja wniosła o obciążenie kosztami wnoszących odwołanie, a te przegrały sprawę, należy je obciążyć kosztami postępowania.

Z powyższych względów Trybunał (druga izba) orzeka, co następuje:

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.**
- 2) Nexans France SAS i Nexans SA zostają obciążone kosztami postępowania.**

Podpisy